

Душата, чието име е Амалипе, в настоящия живот е млада жена, която дойде при мен за регресия с няколко предварително подготвени въпроса:

1. **1. Защо баща ми се самоуби?**
2. **2. Проблемни взаимоотношения с майка ми**
3. **3. Мъжете сякаш бягат от мен. Защо е така?**
4. **4. Изпитвам неудовлетвореност от себе си. С какво трябва да се занимавам? Каква е дарбата ми? Накъде да замина?**
5. **5. Страх ме е от котки. Защо?**
6. **6. Лечителите да пороботят върху здравословното ми състояние**

Разказът на Амалипе започва от момента, когато навлиза в духовната сфера:

Виждам някакви хора в бяло, с бради. Все едно са монаси. Основно един мъж привлича вниманието ми. Той е като старейшина. Иначе всички са равни. Истириус се казва. Със сива триъгълна брада е. Не му виждам косата, тъй като бялото облекло е с качулка. Челото му е открито и високо. Носът му е прав, хубав. Погледът му е хем спокоен, хем строг, а излъчването му е хармонично. В началото, като се явих, бях малка и игрива. Той ме гледаше бащино и с любов... много мило! Усещаш, че имаш някого зад гърба си. Той е навсякъде с теб и ти позволява да бъдеш такъв, какъвто си. Той много ме обича!

Борислав ме насочва към духовната библиотека, където виждам много рафтове. Влиза се по светъл коридор. Като светъл камък е, но се усеща топлина. След това има втори коридор с книги от лявата ми страна. Книгата на живота ми е златиста, с много хубава подвързия. Червено е това, с което се отбелязват страниците. Отстрани на страниците има рисунки като в арабските книги. Буквите са изписани с много хубаво мастило... Ръкописни са и много красиви! Името на душата ми е Амалипе и означава едновременно борба и любов, но и нещо като светлина, мир, хармония.

Учителят отваря Книгата... Виждам замък. Някакво езеро или река. Зелено е. Има мост – нагоре по стълби, които после слизат. Отстрани има цветя. Красиво е направено! Аз съм жена. Хубава съм, с прическа. Роклята ми е светла. Държа чадърче. Мисля, че това е в Германия някъде през 15 век. 25-годишна съм, а името

ми е Аня. Много харесвана дама, с добри обноски, елегантна, възпитана, с хубава фигура. Върви изправена. Знае си цената. Косата ѝ е вдигната. С хубави обеци и колие е. Май иска да стане владетел. Амбициозна е. Сега се пренасям малко напред във времето... Виждам нож. Тя е постигнала целите си, но е разбрала, че е по-важно не да е владетел, а да запази любовта! Използвала е мъжете. Самозабравила се е. Когато умира, разбира, че урокът на душата ѝ е да не постига нещата по този начин! Все едно локвата кръв е от корема ѝ... Починала е при раждането. Затова сега имам гинекологични проблеми. Не мога да задържам любов. Мъжете бягат от мен, защото не се държа добре с тях. Учителят ми обяснява, че съм привидна... не мога да се доверя. Страх ме е пак да не направя така – да постигна целта си, пък накрая да остана сама. Трябва хем да задържам, хем да давам! Тази утроба, която преди беше тъмна, сега ми я дават светла. Мога хем да давам, хем да получавам. Учителят ме погали по гърба и ме целуна по челото. След това ми спомена мъжко име – С. Виждам и две деца. Руси са. Виждам и поляна. Чрез мъжа си ще усещам силен гръб. Това е важно! На пикник съм и този човек ме целува по подобие на Духовния водач.

По въпроса за проблемните отношения с майка ми, ми се разкрива, че в предишен живот тя ме е убила. Били сме сестри и аз съм била по-надарената. Убива ме от завист. Трябва сега да я обичам, но да не ми е авторитет. Ако в предишния живот тя ми се е доказвала, сега няма смисъл аз да го правя, защото няма защо – ние сме различни.

Следва запитване за страха ми от котки... Виждам как в някой от животите си лежа на земята, а те ядат от червата ми. По време на чумата е.

Следва среща с баща ми, който се самоуби преди години. Виждам го както си беше – в по-тъмна фигура, притеснен и съкрушен. Държи си с две ръце главата и плаче без сълзи. Не е искал да го направи. Не е виждал друг изход. Учителят ми казва, че понякога мъжете не ги губя заради мен. Трябва да го приема. Те просто са такива. Трябва да се радвам и да изпращам любов. Не се е чувствал обичан. Бил е в депресия – самотен и неразбран. Казват ми, че трябва да му простя, защото е човешко да се греши... И да му изпращам любов.

На въпроса с какво трябва да се занимавам, ми излиза думата ПРОСВЕТЛЕНА. Нещо духовно – учител, лекар, помагам... Пак се видях като майка с тия две деца. Умея да се грижа за хората. Те се чувстват добре и защитени около мен. Относно професията – виждам се в стая с книги. Кръгъл балкон, зелена маса, френски

прозорци... Имам клиент. Умея да организирам хората да се развиват духовно. Трябва да съвместявам духовното и психология, психотерапия. Ще мога да ги насочвам. Учителят ми казва: „Ти знаеш какво трябва да правиш, но не си вярваш, а пък имаш умения!” Виждам как пиша нещо на тази маса с химикал... По-добре за мен ще е да напусна България, защото трябва да се развивам... Да мина през различни изпитания и да не се страхувам. „Не се страхувай! С. ще бъде до теб!”

Вече съм при Лечителите. Виждам огън и четири жени около него. Държат се за ръце. На главите си имат и те това, което моят Учител има. И се усмихват. Всяка от тях има различни способности. Едната полага ръце на гърба ми... И отпред под пъпа... И на челото ми. После трябва да се хвана в кръга с другите, за да се засили енергията. Чувствам енергията на всяка от тях. Прегръщат ме. Те са разположени на четирите посоки. Някакъв танц изпълняват. Аз съм по средата. Огънят в момента е отстранен. Сега трябва да мина през река... После по тревата – да усетя роса... Да прескоча огън. След това нещо златно като пясък трябва да си сложа на челото. Четири стихии! Аз се изчистих отпред, а едната ме чисти отзад – темето и тила. Затова се слагало и було на булките – за защита. И е хубаво да бъде дълго!

Когато Благодатта на Божия Дух се спуска през седемте ми чакри, осъзнавам, че явно съм много игриво същество – обичам да се смея, да играя...

Виждам и моя сърдечен кристал като диамант, като пирамида... И блести! Отвътре има нещо друго сложено и по този начин може да си променя цвета. Хем си променя цвета, хем отразява останалото. В момента виждам нещо зелено. Казват ми, че това е лечебна енергия. Показват ми и сърце – любов. Те са свързани – лечебната енергия и любовта.

Учителят Истириус ми благодари – инатлива съм, но съм добър ученик. Пак ме целуна по челото и тръгна...